

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu: **U., s. r. o.**, so sídlom: D., IČO: X., za účasti vedľajšieho účastníka na strane žalobcu: **J. S.**, nar. X., bytom: L., obidvaja zast. advokátom JUDr. M. H., so sídlom: A., proti žalovanému: **J. Š.**, nar. X., bytom: P., zast.: V. & P., s. r. o., so sídlom: R., IČO: X., spoločnosť konajúca prostredníctvom svojho konateľa JUDr. L. V., **o vylúčenie spoločníka zo spoločnosti s ručením obmedzeným**, vedenej na Okresnom súde Bardejov pod sp. zn. 1Cb/138/2009, na dovolanie žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Prešove č. k. 2Cob/54/2012-251 zo dňa 28. 02. 2013, právoplatný dňa 11. 04. 2013, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie žalobcu **o d m i e t a**.

Žalovanému náhradu trov dovolacieho konania **n e p r i z n á v a**.

O d ô v o d n e n i e :

Okresný súd Bardejov ako súd prvého stupňa rozsudkom č. k. 1Cb/138/2009-201 zo dňa 06. 03. 2012 žalobu žalobcu o vylúčenie žalovaného zo spoločnosti U., s. r. o., v celom rozsahu zamietol. O trovách konania rozhodol tak, že o týchto bude rozhodnuté po právoplatnosti rozsudku. Opravným uznesením č. k. 1Cb/138/2009-230 zo dňa 04. 04. 2013 prvostupňový súd opravil znenie označeného rozsudku vo výroku o trovách konania tak, že o týchto bude rozhodnuté v lehote do 30 dní po právoplatnosti rozsudku.

Z odôvodnenia prvostupňového rozhodnutia vyplýva, že predmetom konania je vylúčenie žalovaného z obchodnej spoločnosti žalobcu podľa § 149 Obchodného zákonníka (*d'alej len „ObchZ“*).

Žalobca odôvodnil podanú žalobu tým, že žalovaný ako spoločník a konateľ žalobcu uzatvoril dňa 09. 04. 2009 absolútne neplatnú zmluvu o zabezpečovacom prevode práva, ktorú v znení jej dodatku z 27. 04. 2009 zavkladovala Správa katastra B. Podľa tejto zmluvy žalovaný previedol z vlastníctva žalobcu do svojho výlučného vlastníctva nehnuteľnosti, čím znížil hodnotu čistého obchodného imania žalobcu. Týmto úkonom žalovaný zneužil právo konateľa žalobcu a poškodil záujmy spoločnosti, ktorú pripravil o majetok slúžiaci na jej podnikateľskú činnosť. Konal aj v rozpore so spoločenskou zmluvou, pretože namietaná zmluva nebola schválená valným zhromaždením. Žalovaný zvýhodnil svoje postavenie spoločníka, súčasne znevýhodnil postavenie druhého spoločníka a na úkor spoločnosti seba obohatil. Takéto konanie konateľa ohrozuje samotnú existenciu obchodnej spoločnosti. Spoločnosť sa v záujme vyvedenia dôsledkov z takejto činnosti konateľa pokúsila o odvolanie žalovaného z funkcie konateľa. Žalovaný však na valnom zhromaždení konanom dňa 17. 07. 2009 hlasoval proti odvolaniu a ďalší pokus o odvolanie z funkcie zmaril tým, že dňa 14. 08. 2009 sa valného zhromaždenia nezúčastnil. Žalovaný nesúhlasil s odvolaním z funkcie konateľa napriek jeho správaniu škodlivému pre spoločnosť, ako aj pre oboch jej spoločníkov. S vedomím, že bez jeho hlasovacích práv nemôže druhý spoločník konateľa odvolať, dopustil sa porušenia povinnosti zákazu zneužitia práva a porušenia zásady lojality spoločníka voči spoločnosti. Tým, že žalovaný odvolanie svojej osoby z funkcie konateľa odmieta, poškodzuje spoločnosť, porušuje povinnosť lojality, koná v rozpore s dobrými mravmi a svoje právo zneužíva na úkor žalobcu i druhého spoločníka. Žalobca poukázal aj na to, že žalovaného vyzval na odstránenie protiprávneho stavu, a to listami zo dňa 06. 05. 2009 a dňa 27. 07. 2009.

Z vykonaného dokazovania mal súd prvého stupňa za preukázané, že žalovaný a vedľajší účastník na strane žalobcu sú spoločníkmi obchodnej spoločnosti žalobcu, každý z nich so splateným vkladom vo výške 3320 eur. Obaja sú zároveň aj konateľmi spoločnosti. Podľa čl. 15 spoločenskej zmluvy, valné zhromaždenie spoločnosti je uznášaniaschopné len pri prítomnosti 100 % hlasov. Zo Zmluvy o zabezpečovacom prevode práva zo dňa 09. 04. 2009 v spojení s dodatkom zo dňa 27. 04. 2009 vyplýva, že žalovaný ako konateľ obchodnej spoločnosti žalobcu z majetku spoločnosti previedol do svojho výlučného vlastníctva nehnuteľnosť - stavbu súp. č. X. na parc. č. X. vedenú na LV č. X. pre k. ú. B. Listom zo dňa 06. 05. 2009 žalobca vyzval žalovaného, aby protiprávny stav založený touto zmluvou odstránil a uviedol ho do pôvodného stavu opätovným prevodom nehnuteľnosti do vlastníctva spoločnosti. Pokus žalobcu o odvolanie žalovaného z funkcie konateľa na valnom

zhromaždení konanom dňa 24. 07. 2009 bol neúspešný, pretože žalovaný bol proti odvolaniu konateľa z funkcie. Listom zo dňa 27. 07. 2009 žalobca vyzval žalovaného na odstránenie závadného konania spočívajúceho v nehlasovaní za odvolanie konateľa, ktorý porušuje svoje povinnosti a poškodzuje záujmy spoločnosti, zároveň, aby si svoje povinnosti plnil, so zdôraznením lojality spoločníka k spoločnosti. Súčasne ho vyzval, aby si svoje povinnosti spoločníka splnil tak, aby neboli zneužívané práva spoločníka, rovnako bol upozornený na možnosť vylúčenia zo spoločnosti podľa § 149 ObchZ. Žalobca na deň 14. 08. 2009 zvolal valné zhromaždenie, ktorého programom bol opätovný pokus o odvolanie konateľa J. Š. z funkcie. Napriek doručeniu výzvy žalovanému, tento sa zvolaného valného zhromaždenia nezúčastnil. Rozsudkom Okresného súdu Bardejov č. k. 3C/120/2009-143 zo dňa 16. 04. 2010 bola určená absolútna neplatnosť Zmluvy o zabezpečení záväzku prevodom práva uzavretej dňa 09.04. 2009. Z odôvodnenia rozsudku vyplýva, že žalovaný J. Š. zneužil svoje právo konateľa obchodnej spoločnosti, keď v rozpore s príslušným ustanovením Obchodného zákonníka účelovým konaním na seba protiprávne previedol nehnuteľnosť vrátane jej vybavenia, ktoré bolo jediným majetkom žalobcu. Navyše nebola splnená ani podmienka súhlasu k takémuto právnomu úkonu väčšiny konateľov a majetková dispozícia nebola schválená podľa spoločenskej zmluvy valným zhromaždením.

Pre právne posúdenie uplatneného nároku súd prvého stupňa v dôvodoch rozhodnutia zdôraznil aplikáciu ust. § 149 ObchZ, podľa ktorého sa spoločnosť môže domáhať vylúčenia spoločníka súdom, len ak sú splnené podmienky, a to že spoločník závažným spôsobom porušuje svoje povinnosti, že spoločnosť vyzvala spoločníka na plnenie povinnosti a písomne ho upozornila na možnosť vylúčenia zo spoločnosti, spoločník napriek tomu naďalej závažným spôsobom porušuje svoje povinnosti a s návrhom na vylúčenie spoločníka súhlasia spoločníci, ktorých vklady predstavujú aspoň jednu polovicu základného imania. Súd zdôraznil, že dôkazné bremeno v spore o vylúčenie spoločníka zo spoločnosti nesie navrhujúca spoločnosť, ktorá musí preukázať, že sú splnené všetky podmienky, ktoré pre vylúčenie spoločníka stanovuje citované ustanovenie. Vo vzťahu k formálnym podmienkam na podanie žaloby uviedol, že predmetnú žalobu podala obchodná spoločnosť, ktorá je aktívne legitimovaná podať takúto žalobu proti osobe, ktorá je spoločníkom, o vylúčení ktorej zo spoločnosti sa má rozhodnúť, súčasne s podaním žaloby súhlasil spoločník, ktorého vklad predstavuje jednu polovicu základného imania. Žalobca žalovaného ako spoločníka písomne vyzval na plnenie povinnosti a písomne ho upozornil na možnosť vylúčenia zo spoločnosti.

Vo vzťahu k povinnosti súdu skúmať aj materiálne podmienky na vylúčenie spoločníka zo spoločnosti, súd prvého stupňa zdôraznil, že predpokladom úspechu žaloby na vylúčenie spoločníka zo spoločnosti je závažné porušenie povinnosti, pričom podľa § 149 ObchZ musí ísť o opakované, nie jednorázové závažné porušenie povinnosti. Dôvodom pre vylúčenie spoločníka zo spoločnosti pritom môže byť len porušenie povinnosti spoločníka, nie porušenie iných povinností. Dôvodom preto nie je ani porušenie povinnosti konateľa spoločnosti, aj keď je zrejmé, že žalovaný ako konateľ spoločnosti uzavretím zmluvy dňa 09. 04. 2009 porušil viaceré zákonné ustanovenia uvedené v Občianskom, aj Obchodnom zákonníku. Takéto porušenie však dôvod na vylúčenie spoločníka zo spoločnosti nezakladá. Súd v priebehu konania zistil, že majetková dispozícia s hnutelnými i nehnuteľnými vecami vo vlastníctve spoločnosti bola konateľmi žalobcu realizovaná jedným aj druhým konateľom aj bez vedomia, či súhlasu druhého konateľa a toto bolo skoro „bežnou praxou“. Okrem uvedenej zmluvy o zabezpečení záväzku prevodom práva išlo aj o zmluvu o podnájme nebytových priestorov, najmä hnutelných vecí, či predaja hnutelných vecí realizovaných žalobcom v zastúpení vedľajšieho účastníka. Porušenie povinnosti konateľa nie je spojené s následkom vylúčenia spoločníka zo spoločnosti. Ak žalovaný ako konateľ preukázateľne porušil svoje povinnosti vyplývajúce mu z tejto funkcie, môže spoločnosť voči nemu vyvodiť príslušnú zodpovednosť, vrátane zodpovednosti z mandátnej zmluvy, ktorou je spravidla upravený vzťah medzi spoločnosťou a konateľom, či zodpovednosti za škodu a podobne. Ani to, že žalovaný ako spoločník nesúhlasil s odvolaním konateľa J. Š. z funkcie, nie je porušením povinnosti spoločníka týkajúcej sa zákazu zneužitia práva. Na základe uvedeného súd nemohol uzavrieť, že by sa žalovaný dopustil konania, ktoré znevýhodňuje druhého spoločníka zneužívajúcim spôsobom z dôvodu, že zneužil svoj 50%-ný podiel na hlasovacích právach pri odvolávaní konateľa. Nie je teda dôvod ani na to, aby v súvislosti s týmto hlasovaním súd urobil záver o porušení zásady lojality spoločníka voči spoločnosti. Vykonávanie práva spoločníka v súvislosti s možnosťou zúčastniť sa valného zhromaždenia, či mimoriadneho valného zhromaždenia a rozhodovania o odvolaní konateľa spoločnosti z funkcie, je právom spoločníka a nie jeho povinnosťou. Nevyužitie, resp. neuplatnenie tohto práva sa nemôže považovať za porušenie akejkoľvek povinnosti spoločníka. S existenciou obchodného podielu v spoločnosti je spojená účasť spoločníka v spoločnosti, jeho práva a povinnosti. Zo zákona, predovšetkým z § 122 ObchZ, ako aj zo spoločenskej zmluvy vyplývajú pre spoločníka určité nemajetkové ako aj majetkové práva a povinnosti. Medzi nemajetkové práva patrí predovšetkým aj právo podieľať sa na riadení spoločnosti a jej kontrole, ako aj právo zúčastňovať sa na valnom zhromaždení, hlasovať na tomto valnom

zhromaždení a podobne. Nemožno sankcionovať spoločníka, ktorý toto svoje subjektívne a nemajetkové právo nevyužije. Z dôvodu, že súd nezistil, že by zo strany žalovaného ako spoločníka žalobcu došlo k porušeniu, resp. závažnému porušeniu jeho povinností spoločníka, prípadne s tým súvisiacej zásady lojality, súd žalobu žalobcu ako nedôvodnú zamietol.

Na odvolanie žalobcu Krajský súd v Prešove ako súd odvolací, prejednávúc vec na pojednávaní nariadenom podľa § 214 ods. 1 písm. a/ Občianskeho súdneho poriadku (*d'alej len „O. s. p.“*), podľa zásad vyplývajúcich z § 212 ods. 1, ods. 3 O. s. p., rozsudok súdu prvého stupňa vo výroku o zamietnutí žaloby, podľa § 219 ods. 1 O. s. p. ako vecne správny potvrdil. Napriek procesnému pochybeniu, ku ktorému došlo v konaní pred súdom prvého stupňa, odvolací súd po preskúmaní napadnutého rozhodnutia i konania, ktoré mu predchádzalo, dospel k záveru, že uplatnené odvolacie dôvody nie sú spôsobilé privodiť zmenu či zrušenie odvolaním napadnutého výroku prvostupňového rozsudku.

Odvolací súd súhlasil s odvolateľom, že podaniami zo dňa 04. 02. 2011 (*č. l. 140 - 142*) a 07. 09. 2011 (*č. l. 170 - 171*), žalobca žalobu o vylúčenie spoločníka z obchodnej spoločnosti zo skutkového hľadiska doplnil o ďalšie skutočnosti (o realizáciu výpovede z nájmu, ktorej neplatnosť je predmetom konania na súde a výzvou spoločnosti zo dňa 03. 02. 2011). Vo vzťahu k uvedenému odvolací súd skonštatoval, že ak žalobca v konaní uplatňuje rovnaký nárok aj na základe doplnenia o nové ďalšie rozhodujúce skutočnosti, je takýto jeho procesný úkon zmenou žaloby podľa § 95 ods. 1 O. s. p.. Z obsahu spisu však nevyplývalo, že by prvostupňový súd o takejto zmene návrhu rozhodol, ktorá skutočnosť je procesným pochybením súdu prvého stupňa v konaní. Pokiaľ súd prvého stupňa nerozhodol o nepripustení zmeny žaloby, nevyužil možnosti dané ust. § 95 ods. 2 O. s. p., z dôvodu ktorého sa s týmto novouplatneným skutkovým dôvodom musel vypoariadať súd odvolací pri rozhodovaní o veci samej. Pre účely úplných skutkových záverov preto vo veci nariadil pojednávanie, na ktorom podľa § 213 ods. 3 O. s. p. zopakoval dokazovanie prečítaním rozsudku Okresného súdu Bardejov č. k. 5C/33/2010-76 zo dňa 24. 03. 2011 (obsahom pripojeného spisu 5C/33/2010), ako aj výzvy žalobcu adresovanej žalovanému zo dňa 03. 02. 2011. K skutkovým zisteniam konštatovaným súdom prvého stupňa v dôvodoch jeho rozhodnutia odvolací súd doplnil, že žalovaný ako podielový spoluvlastník nehnuteľnosti - priemyselného objektu (priemyselnej haly) so súp. č. X. na parc. č. X. vedenej na LV č. X. pre k. ú. B., realizoval úkon označený ako výpoveď zo dňa 21. 12. 2009 vo vzťahu k zmluve

o nájme nebytových priestorov uzavretej dňa 25. 02. 2004. Z dôvodu, že k výpovedi z nájmu nebolo dané súhlasné stanovisko ďalšieho spoluvlastníka, pre rozpor výpovede s § 139 ods. 2, § 39 Občianskeho zákonníka (*d'alej len „OZ“*), Okresný súd Bardejov rozsudkom č. k. 5C/33/2010-76 zo dňa 24. 03. 2011 určil výpoveď za neplatnú. Odvolací súd mal bez akýchkoľvek pochybností za zrejmé, že ani realizácia výpovede neznamenalala to, že by spoločnosť žalobcu neužívala predmetné nehnuteľnosti v ďalšom období, naopak, žalobca predmetné nebytové priestory užíval ďalej. Žalovaný ďalšie úkony brániace v riadnom užívaní nebytových priestorov nerealizoval.

Odvolací súd poukázal na obsah pôvodne podanej žaloby a jej zmenu v zmysle podaní zo dňa 04. 02. 2011 a 07. 02. 2011 (*správne malo znieť „07. 09. 2011“*), z ktorých vyplynulo, že zo skutkového hľadiska žalobca požiadavku o vylúčenie žalovaného z obchodnej spoločnosti oprel o úkony žalovaného, týkajúce sa realizácie zmluvy o zabezpečovacom prevode práva zo dňa 09. 02. 2009 (keď žalovaný vystupoval ako konateľ žalobcu a súčasne ako nadobúdateľ nehnuteľnosti), realizácie výpovede z nájmu zo dňa 21. 12. 2009 (keď vystupoval ako podielový spoluvlastník prenajímaných nehnuteľnosti) a v nadväznosti na tieto úkony o nehlasovanie žalovaného za odvolanie J. Š. z funkcie konateľa na valnom zhromaždení dňa 24. 07. 2009 i neúčast' žalovaného na valnom zhromaždení dňa 14. 08. 2009 (a tým opätovné zmarenie odvolania J. Š. z funkcie konateľa). Ďalšie jeho zdôvodnenia sa obsahovo zameriavajú na hodnotenie týchto úkonov žalovaného samotným žalobcom s odkazom na príslušné ustanovenia Spoločenskej zmluvy, zákona či na judikatúru súdov. Týka sa to aj tvrdení o zneužití práva jedným zo spoločníkov spoločnosti, či porušenia povinnosti lojality, na ktoré poukázal odvolateľ v podanom odvolaní. Takto hodnotil konanie žalovaného žalobca aj vo výzvach, ktoré mu adresoval s upozornením na vylúčenie žalovaného zo spoločnosti.

Odvolací súd sa stotožnil so súdom prvého stupňa, ktorý uzavrel, že spoločnosť sa môže domáhať na súde vylúčenia spoločníka, porušujúceho závažným spôsobom svoje povinnosti, hoci na ich plnenie bol vyzvaný a na možnosť vylúčenia bol písomne upozornený. Dôvodom pre vylúčenie spoločníka v zmysle § 149 ObchZ zo spoločnosti však môže byť len porušenie povinnosti spoločníka, nie porušenie iných povinností, a teda nemôže ísť o porušenie povinnosti konateľa spoločnosti. Poukázaním na závery vyplývajúce z uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4Obo/350/98 uviedol, že ak ide o porušenie povinnosti konateľa pri zmluve o zabezpečovacom prevode práva, potom takéto porušenie

povinnosti konateľa nemôže byť dôvodom pre vylúčenie žalovaného zo spoločnosti. V súvislosti s týmto úkonom, ktorý bol judikovaný súdom ako neplatný, treba mať na zreteli aj dôsledky pre spoločnosť, ktorý takýto úkon mal. Nemožno postup, keď žalovaný konal ako konateľ spoločnosti pri prevode nehnuteľnosti do svojho výlučného vlastníctva, hodnotiť ako úkon spoločníka. Ak spoločník a konateľ zároveň preukázateľne poruší svoje povinnosti konateľa, ale jeho konanie nie je súčasne aj porušením povinností spoločníka, spoločník sa nemôže úspešne domáhať jeho vylúčenia ako spoločníka. Aj v tomto smere odvolací súd súhlasil so závermi súdu prvého stupňa, ktoré možno vo vzťahu ku konateľovi v súvislosti s takýmto neplatným úkonom realizovať. Stotožniac sa so súdom prvého stupňa, aj s poukazom na právny záver vyplývajúci z rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky ObdoV/56/2002 zdôraznil, že využitie hlasovacieho práva na valnom zhromaždení či mimo neho, je právom spoločníka a nie jeho povinnosťou.

Odkazom na rozhodnutie Najvyššieho súdu Českej republiky sp. zn. 29Odo/1007/2005 uviedol, že je vecou každého individuálneho posúdenia okolností daného prípadu, či zo strany spoločníka došlo k porušeniu takej právnej povinnosti, ktorá nevyplýva len z Obchodného zákonníka, či z iných písomných záväzkov prevzatých spoločníkom voči spoločnosti. Pokiaľ žalobca poukazuje na výpoveď z nájmu nebytových priestorov, nemožno obísť tie následky, ktoré táto výpoveď pre podnikateľskú činnosť žalobcu mala a mohla mať. Poukázaním na skutočnosť, že zmluva bola súdom určená za neplatnú, uviedol, že v súvislosti s ňou na strane žalobcu nenastali žiadne ujmy. Zdôraznil, že pre závažnosť porušenia je potrebné mať na zreteli charakter porušenia, ale aj okolnosti, za ktorých k nemu došlo, aká bola konkrétna situácia v spoločnosti, aká bola zavedená prax v spoločnosti, okolnosti, ktoré porušeniu predchádzali, prípadne ho vyvolali, závažnosť následkov, ktoré porušenie vyvolalo a iné. Skonštatoval, že posudzovaný úkon podielového spoluvlastníka, spoločníka v spoločnosti, nespĺňa podmienku závažného porušenia povinnosti spoločníka, ktorý by odôvodňoval rozhodnutie o vylúčení žalovaného zo spoločnosti.

O náhrade trov odvolacieho konania odvolací súd nerozhodoval, pretože súd prvého stupňa rozhodnutie o náhrade trov konania ponechal na samostatné uznesenie, postupujúc tak podľa § 151 ods. 3 O. s. p.. V zmysle § 224 ods. 4 O. s. p. preto aj o trovách odvolacieho konania rozhodne súd prvého stupňa.

V závere svojho rozhodnutia odvolací súd k návrhu žalobcu prednesenom na odvolacom pojednávaní o pripustenie dovolania proti rozsudku (v prípade potvrdenia rozsudku súdu prvého stupňa) s dovolacou otázkou: „či sa spoločník môže dopustiť porušenia svojich povinností, ak vykonáva svoje hlasovacie práva v rozpore so zásadami, na ktorých je postavený Obchodný zákonník, predovšetkým so zásadou lojality voči spoločnosti a či toto porušenie môže mať za následok naplnenie dôvodu pre jeho vylúčenie zo spoločnosti“, poukázal na § 238 ods. 3 O. s. p. a uviedol, že možnosť odvolacieho súdu vysloviť prípustnosť dovolania proti svojmu rozsudku nie je závislá na návrhu účastníka. Zdôraznil, že posúdenie, či prípustnosť dovolania proti svojmu rozsudku odvolací súd vysloví alebo nie, je vždy len na jeho zvážení. Preto ani v prípade, že odvolací súd návrh účastníka na pripustenie dovolania neakceptuje, nie je povinný sa s tým osobitne vysporiadať. Napriek tomu odvolací súd v súlade s uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3Cdo/119/2002 uviedol, že rozhodnutie odvolacieho súdu po právnej stránke zásadného významu je také rozhodnutie, ktoré rieši doposiaľ nenastolenú alebo v iných súvislostiach prezentovanú a právne riešenú otázku takým spôsobom, ktorý je významný z hľadiska rozhodovacej činnosti súdov vôbec, t. j. má všeobecný dopad na prípady podobnej povahy. Z tohto hľadiska má rozhodnutie odvolacieho súdu zásadný význam spravidla vtedy, ak rieši takú právnu otázku, ktorá judikatúrou vyšších súdov nebola riešená alebo výklad ktorej v judikatúre týchto súdov nie je ustálený, alebo, ak odvolací súd posúdil určitú právnu otázku inak, než je riešená v konštantnej judikatúre vyšších súdov a rozhodnutie odvolacieho súdu predstavuje v tomto smere odlišné riešenie tejto právnej otázky. Odvolací súd skonštatoval, že v prípade navrhovanej dovolacej otázky v predmetnej veci o opísanú situáciu nejde. V dôvodoch svojho rozhodnutia poukázal na viacero rozhodnutí dovolacieho súdu, ktoré situáciu v prejednávanej veci riešili obdobne a od ktorých záverov nebol dôvod odchyliť sa ani v predmetnej veci. Odvolací súd preto dôvod na pripustenie dovolania s navrhovanou dovolacou otázkou nemal.

Rozsudok odvolacieho súdu nadobudol právoplatnosť dňa 11. 04. 2013.

Proti rozsudku odvolacieho súdu podal v zákonom stanovenej lehote dovolanie žalobca (*d'alej tiež ako „dovolateľ“*), argumentujúc existenciou dovolacieho dôvodu podľa § 237 písm. f/ O. s. p. (*č. l. 274 - 275*). Dovolateľ tvrdí, že mu postupom odvolacieho i prvostupňového súdu bola odňatá možnosť konať pred súdom, nakoľko ich rozhodnutia nie sú dostatočne odôvodnené vo vzťahu k dôvodom, na ktorých bola žaloba postavená. Žalobca tak

nedostal odpoveď, prečo ním tvrdené a preukazované dôvody neboli pre úspech žaloby dostatočné.

Súdom oboch stupňov vytkol, že v ich rozhodnutiach chýba zhodnotenie otázky porušenia povinnosti lojality spoločníka k spoločnosti. Rovnako v nich absentuje posúdenie otázky porušenia zákazu zneužitia práva jedného zo spoločníkov zneužívajúcim spôsobom.

Vo vzťahu k súdu prvého stupňa dovolateľ uviedol, že v odvolaní proti jeho rozhodnutiu okrem iného namietol, že prvostupňový súd vykonával dôkazy označené žalovaným ohľadne konania vedľajšieho účastníka na strane žalobcu ako jedného z konateľov žalobcu. Tieto vo vzťahu k obrane žalovaného po právnej stránke nemali žiaden význam, napriek tomu ich súd nekriticky hodnotil bez toho, aby prihliadol na vyjadrenie žalobcu v tomto smere, pričom týmito závermi odôvodnil zamietnutie žaloby. Súd paušalizoval, že obaja konatelia konali svojvoľne. Odvolaciemu súdu vytkol, že uvedenou odvolacou námietkou sa vôbec nezaoberal, a to napriek tomu, že prvostupňový súd vyvodzoval právne závery z obrany žalovaného, ktorá s vecou samou nemala žiadny súvis.

V ďalšom dovolateľ namietol, že napriek skonštatovaným procesným pochybeniam súdu prvého stupňa spočívajúcim v nerozhodnutí o návrhu o pripustení zmeny žaloby, odvolací súd vec prejednal a vo veci samej aj rozhodol, a to bez procesného rozhodnutia.

Vo veci konajúcim súdom dovolateľ ďalej vytkol, že ich rozsudky vychádzajú z nepochopenia dôvodov žaloby, kedy meritórnou skutočnosťou zakladajúcou dôvod pre vylúčenie žalovaného bolo porušenie zákazu stanoveného v ust. § 56a ods. 1 a 2 ObchZ.

Dovolateľ poukázal na hlasovacie právo spoločníka a stav v spoločnosti žalobcu v pomere 50:50, čo znamená, že spoločnosť môže prijímať akékoľvek rozhodnutia len za predpokladu, že s nimi obaja spoločníci súhlasia a jediná možnosť rozhodovania jedným spoločníkom prichádza do úvahy pri rozhodnutiach vyžadujúcich nadpolovičnú väčšinu prítomných za predpokladu, že jeden zo spoločníkov sa valného zhromaždenia nezúčastní. V prejednávanej veci žalovaný ťaží z patovej situácie vyplývajúcej z jeho účasti na spoločnosti, čo podľa názoru dovolateľa nemôže byť v súlade so zásadami právneho štátu.

Žalovaný, vedomý si danej situácie, kryl svoje protiprávne konanie v pozícii konateľa a hlasoval proti odvolaniu svojej osoby z funkcie konateľa, hoci toto bolo a je preukázateľne v rozpore so záujmami spoločnosti ako aj v rozpore so zásadou lojality. Odvolací súd v ústnom odôvodnení rozsudku síce patový stav konštatoval, zároveň však vyslovil, že nemá právnu možnosť takúto situáciu riešiť, čo žalobca považuje za odopretie spravodlivosti. Má za to, že zásah súdu proti svojvôli spoločníka by mal byť potrebným precedensom, ktorý by pôsobil preventívne voči spoločníkom, ktorí svoje práva zneužívajú.

Na margo konania žalovaného dovolateľ tiež uviedol, že ten či už koná ako konateľ alebo ako spoločník, v každom prípade protiprávne koná proti vlastnej spoločnosti, čoho dôkazom sú rozsudky, ktorými bolo určené jeho konanie ako konateľa (rozsudok Okresného súdu Bardejov č. k. 3C/120/2009-143 zo dňa 16. 04. 2010) i jeho konanie ako spoločníka (rozsudok Okresného súdu Bardejov č. k. 5C/33/2010-76 zo dňa 24. 03. 2011,) za absolútne neplatné. Vo vzťahu k osobe žalovaného tiež uviedol, že po tom, ako žalobca a vedľajší účastník v súdnom konaní získali späť spreneverenú budovu kontroly originality, žalovaný opätovne uzatvoril absolútne neplatnú zmluvu o nájme tejto budovy a k tejto nehnuteľnosti zriadil i predkupné právo v prospech jemu spriaznenej osoby. Uvedené je dôvodom pre vylúčenie žalovaného zo spoločnosti. Dovolateľ súdom vytkol, že z ich doterajších rozhodnutí vyplýva nebezpečný precedens, že de facto a de iure porušenie, akého sa žalovaný dopúšťa, neexistuje, nech už spoločník robí čokoľvek.

Na základe vyššie uvedených tvrdení dovolateľ, majúc za to, že žalovaný závažným spôsobom a opakovane porušil povinnosti spoločníka žalobcu, dovolaciemu súdu navrhol, aby napadnutý rozsudok zmenil tak, žalobe v celom rozsahu vyhovie a žalovaného zaviazal k náhrade trov konania, vrátane trov dovolacieho konania vo výške 266,68 eur.

K dovolaniu žalobcu sa žalovaný nevyjadril.

Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O. s. p.) po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O. s. p.), ktorý je zastúpený advokátom (§ 241 ods. 1 veta druhá O. s. p.), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O. s. p.) najskôr skúmal, či tento opravný prostriedok smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému ho zákon pripúšťa. Dospel k záveru, že dovolanie smeruje proti

rozhodnutiu, proti ktorému nie je dovolanie prípustné, preto je potrebné ho podľa § 243b ods. 5 veta prvá O. s. p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O. s. p. odmietnuť.

Podľa § 243b ods. 5 veta prvá O. s. p., ustanovenia § 218 ods. 1, § 224 ods. 1, § 225 a § 226 platia pre konanie na dovolacom súde obdobne.

Podľa § 218 ods. 1 písm. c/ O. s. p., odvolací súd odmietne odvolanie, ktoré smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je odvolanie prípustné.

Z príslušných ustanovení O. s. p. je zrejmé, že dovolaním ako jedným z mimoriadnych opravných prostriedkov nemožno napadnúť každé rozhodnutie súdu, ale možno ním napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O. s. p.).

V prejednávanej veci odvolací súd rozhodol rozsudkom. Vyplývajúci z obsahu jeho výroku, tento napadnutý prvostupňový rozsudok v jeho prvom výroku o zamietnutí žaloby potvrdil.

Podľa § 238 O. s. p. platí, že ak dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, vydanému v procesnej forme rozsudku, je prípustné, ak je ním napadnutý rozsudok odvolacieho súdu, ktorým bol zmenený rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej (§ 238 ods. 1 O. s. p.) alebo rozsudok odvolacieho súdu, v ktorom sa odvolací súd odchýlil od právneho názoru dovolacieho súdu, vysloveného v tejto veci (§ 238 ods. 2 O. s. p.), alebo rozsudok odvolacieho súdu, ktorým bol potvrdený rozsudok súdu prvého stupňa, ak odvolací súd vo výroku svojho potvrdzujúceho rozsudku vyslovil, že dovolanie je prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, alebo ak ide o potvrdenie rozsudku súdu prvého stupňa, ktorým súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4 (§ 238 ods. 3 O. s. p.).

Dovoláním napadnutý rozsudok odvolacieho súdu znaky vyššie uvedených rozhodnutí nemá. V prejednávanej veci odvolací súd síce potvrdil rozsudok Okresného súdu Bradejov ako súdu prvého stupňa vo veci samej, vo výrokovej časti však prípustnosť dovolania nevyslovil. Rovnako nejde o potvrdenie takého rozsudku prvostupňového súdu, ktorým by súd prvého stupňa vo svojom výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153

ods. 3 a 4 O. s. p., vzhľadom na ktorú skutočnosť je nepochybné, že dovolanie žalobcu v zmysle ustanovení § 238 ods. 1 až 3 O. s. p. prípustné nie je.

S prihliadnutím na ustanovenie § 242 ods. 1 veta druhá O. s. p., ukladajúce dovolaciemu súdu povinnosť prihliadnúť vždy na prípadnú procesnú vadu, uvedenú v § 237 O. s. p. (či už to účastník konania namieta alebo nie) neobmedzil sa len na skúmanie prípustnosti dovolania, smerujúceho proti rozsudku podľa § 238 O. s. p., ale sa zaoberal aj otázkou, či dovolanie nie je prípustné podľa § 237 O. s. p.. Uvedené zákonné ustanovenie pripúšťa dovolanie proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu (rozsudku alebo uzneseniu), ak konanie, v ktorom bolo vydané, je postihnuté niektorou zo závažných procesných väd, vymenovaných v písmenách a/ až g/ tohto ustanovenia, majúcich za následok tzv. zmätočnosť rozhodnutia. Ak je totiž konanie postihnuté niektorou z väd, vymenovaných v § 237 písm. a/ až g/ O. s. p., možno dovolaním napadnúť aj rozhodnutia vo veciach, v ktorých je inak dovolanie z hľadiska § 238 O. s. p. vylúčené.

Dovolateľ vady konania v zmysle § 237 písm. a/ až e/ a písm. g/ O. s. p. nenamietal a v dovolacom konaní vady tejto povahy ani nevyšli najavo. Prípustnosť dovolania preto z uvedených ustanovení vyvodit' nemožno.

S prihliadnutím na obsah dovolania sa dovolací súd osobitne zameril na otázku opodstatnenosti tvrdenia žalobcu, že mu postupom súdu bola odňatá možnosť pred ním konať, čo zakladá dovolací dôvod podľa § 237 písm. f/ O. s. p.

Pojem „odňatie možnosti konať pred súdom“ zákon bližšie v žiadnom zo svojich ustanovení nedefinuje ani nešpecifikuje. Pod odňatím možnosti konať pred súdom je preto potrebné vo všeobecnosti rozumieť taký vadný postup súdu v občianskom súdnom konaní, ktorým sa účastníkovi znemožní realizácia tých jeho procesných práv, ktoré mu Občiansky súdny poriadok priznáva za účelom zabezpečenia účinnej ochrany jeho práv a právom chránených záujmov. O vadu, ktorá je z hľadiska § 237 písm. f/ O. s. p. významná, ide najmä vtedy, ak súd v konaní postupoval v rozpore so zákonom, prípadne s ďalšími všeobecne záväznými právnymi predpismi a týmto postupom odňal účastníkovi konania jeho procesné práva, ktoré mu právny poriadok priznáva. Citované ustanovenie odňatie možnosti konať pred súdom výslovne dáva do súvisu s faktickou činnosťou súdu a nie s jeho právnym hodnotením veci vysloveným v napadnutom rozhodnutí. Z hľadiska § 237 písm. f/ O. s. p. nie

je rozhodujúce, či účastník konania konal pred súdom osobne alebo prostredníctvom zástupcu, ale len to, či bol v dôsledku nesprávneho postupu súdu ukrátený na svojich procesných právach. Procesnú vadu konania v zmysle § 237 písm. f/ O. s. p. zakladá okrem iného aj dovolateľom namietané nedostatočné odôvodnenie súdneho rozhodnutia, pre ktoré je toto nepreskúmateľné, opodstatnenosť ktorého tvrdenia však dovolací súd po preskúmaní napadnutého rozhodnutia, nezistil.

Dovolateľ tvrdí, že súdy v odôvodnení svojich rozhodnutí nereagovali na ním tvrdené a preukazované dôvody, na ktorých svoju žalobu postavil.

Právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia patrí medzi základné zásady spravodlivého súdneho procesu a vyplýva z ustálenej judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva. Táto však nevyžaduje, aby na každý argument strany, aj na taký, ktorý je pre rozhodnutie bezvýznamný, bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (Ruiz Torija c. Španielsko z 09. 12. 1994, Hiro Balani c. Španielsko z 09. 12. 1994, Georgiadis c. Grécko z 29. 05. 1997; Higgins c. Francúzsko z 19. 02. 1998).

K povinnosti súdov riadne odôvodniť svoje rozhodnutie sa vyjadril aj Ústavný súd Slovenskej republiky (*d'alej len „Ústavný súd SR“*), ktorý vyslovil, že súčasťou obsahu základného práva na spravodlivý proces je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (III. ÚS 119/03-30 zo 16. 09. 2003, IV. ÚS 115/03-14 z 03. 07. 2003).

Podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (*d'alej len „Ústava SR“*), každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa § 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ústavný zákon č. 23/1991), každý sa môže domáhať ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v určených prípadoch na inom orgáne.

Štruktúra práva na odôvodnenie súdneho rozhodnutia je rámcovo upravená v § 157 ods. 2 O. s. p., podľa ktorého v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa navrhovateľ (žalobca) domáhal a z akých dôvodov, ako sa vo veci vyjadril odporca (žalovaný), prípadne iný účastník konania, stručne, jasne a výstižne vysvetlí, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil. Súd dbá na to, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé. Citované zákonné ustanovenie je potrebné z hľadiska práva na súdnu ochranu v zmysle čl. 46 ods. 1 Ústavy SR vykladať a uplatňovať tak, že rozhodnutie všeobecného súdu musí uviesť dostatočné dôvody, na základe ktorých je založené.

Ustanovenie § 157 O. s. p. sa uplatňuje aj v odvolacom konaní (§ 211 O. s. p.) s tým, že odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní nemá odpovedať na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní, zostali sporné alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov prvostupňového rozhodnutia, ktoré sa preskúmava v odvolacom konaní (II. ÚS 78/05 zo 16. 03. 2005).

Podľa konštantnej judikatúry Ústavného súdu SR k porušeniu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd by došlo vtedy, ak by komukoľvek bola odmietnutá možnosť domáhať sa svojho práva na nezávislom a nestrannom súde, predovšetkým, ak by všeobecný súd odmietol konať a rozhodovať o podanom návrhu fyzickej osoby alebo právnickej osoby (II. ÚS 8/2001) alebo v prípade opravných konaní by všeobecný súd odmietol opravný prostriedok alebo zastavil o ňom konanie bez toho, aby ho meritórne preskúmal a rozhodol o ňom v spojitosti s napadnutým súdnym rozhodnutím. V prípade dovolateľa však o odmietnutí spravodlivosti majúcim za následok porušenie základných práv, hovoriť nemožno, pretože ústavné právo na spravodlivé konanie a na súdnu ochranu bolo v celom rozsahu realizované, i keď dovolateľ úspech v konaní nemal. Súd prvého stupňa právnu vec dovolateľa prejednal a vo veci samej aj rozhodol, len nie podľa jeho subjektívnych názorov. Následne súd odvolací odvolaním napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa ako vecne správny potvrdil. Podľa stabilnej judikatúry Ústavného súdu SR však aj neúspech v konaní napĺňa obsah práva zakotveného v čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd, ak inak nedošlo k porušeniu ústavnoprocených princípov konania pred všeobecnými súdmi. Všeobecný súd

totiž nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu (prvostupňového, ale aj odvolacieho), ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces.

Preskúmaním veci dovolací súd dospel k záveru, že rozhodnutia súdov nižších stupňov požiadavkám kladeným na odôvodnenie rozhodnutí zodpovedajú. Súd prvého stupňa v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol rozhodujúci skutkový stav a citoval právne predpisy, ktoré aplikoval na prejednávajúcu vec a z ktorých vyvodil svoje právne závery. Prijatý záver o tom, že zo strany žalovaného ako spoločníka žalobcu k porušeniu, resp. závažnému porušeniu jeho povinností spoločníka a s tým súvisiacej zásady lojality, nedošlo, zrozumiteľne a v dostatočnom rozsahu vysvetlil. Odvolací súd v odôvodnení rozhodnutia skonštatoval správnosť skutkových a právnych záverov súdu prvého stupňa. Odôvodnenie dovolaním napadnutého rozsudku dalo tak odpoveď na relevantné otázky súvisiace s predmetom konania, keď v ňom súd v dostatočnom rozsahu zodpovedal, prečo žalobe dovolateľa nemohlo byť vyhovené. Jeho rozhodnutie nemožno považovať za svojvoľné, zjavne neodôvodnené, resp. ústavne nekonformné, pretože odvolací súd sa pri výklade a aplikácii zákonných predpisov neodchýlil od znenia príslušných ustanovení a nepoprel ich účel a význam.

Najvyšší súd Slovenskej republiky tak dospel k záveru, že skutkové a právne závery súdu prvého stupňa nie sú v danom prípade zjavne neodôvodnené a nezlučiteľné s čl. 46 ods. 1 Ústavy SR, ani príslušnými článkami Listiny základných práv a slobôd. Rovnako aj rozsudok odvolacieho súdu spĺňa parametre zákonného odôvodnenia (§ 157 ods. 2 O. s. p.), do odôvodnenia svojho rozhodnutia pojal kľúčové argumenty, na základe ktorých rozhodnutie Okresného súdu Bardejov potvrdil a z tohto dôvodu je odôvodnenie napadnutého rozhodnutia ústavne akceptovateľné. Za porušenie základného práva zaručeného v čl. 46 ods. 1 Ústavy SR nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv dovolateľa.

Dovolateľ v dovolaní súčasne uplatnil aj d'alsiu námietku voči postupu obidvoch vo veci konajúcich súdov, ktorej podstata spočíva v jeho tvrdení o prejednaní jeho veci súdmi bez procesného rozhodnutia o pripustení zmeny žaloby.

Z obsahu spisu vyplýva, že dovolateľ svojím písomným podaním zo dňa 04. 02. 2011, súdu prvého stupňa doručené dňa 08. 02. 2011 (č. l. 140 - 142) a ďalším podaním zo dňa 07. 09. 2011, súdu prvého stupňa doručené dňa 12. 09. 2011 (č. l. 170 - 171), doplnil svoju žalobu o ďalšie rozhodujúce skutočnosti pre vylúčenie spoločníka zo spoločnosti, ktoré mal súd podľa jeho názoru posúdiť ako návrh na zmenu žaloby podľa § 95 ods. 1 O. s. p. a následne o ňom aj rozhodnúť.

O zmene návrhu na začatie konania (jeho pripustení alebo nepripustení) rozhodne súd uznesením, proti ktorému nie je prípustné odvolanie (§ 202 ods. 2 písm. f/ O. s. p.). Zmena návrhu je prípustná tak v konaní pred súdom prvého stupňa, ako aj v konaní odvolacom.

V tejto súvislosti je nevyhnutné, uviesť, že v danom prípade sa nejednalo o zmenu žaloby v zmysle § 95 ods. 1 O. s. p. Nedošlo k zmene žalobného petitu ani po kvalitatívnej ani kvantitatívnej stránke žalobnej žiadosti. V prejednávanom prípade dovolateľovi obrana jeho práv a oprávnených záujmov v rámci odvolacieho konania umožnená bola a odvolací súd sa so skutkovými dôvodmi uplatnenými dovolateľom v jeho vyššie označených písomných podaniach vysporiadal v rámci rozhodovania o veci samej, na prejednanie ktorej v zmysle § 214 ods. 1 písm. a/ O. s. p. nariadil pojednávanie. Tým, že zopakoval dokazovanie, ku ktorému účastníci mali možnosť sa vyjadriť (*zápisnica o pojednávaní pred odvolacím súdom na č. l. 246 - 248*), pochybnosti o odňatí alebo neodňatí možnosti konať pred súdom odstránil a účastníkom poskytol spravodlivý proces. Preto nie je tu daná prípustnosť dovolania podľa § 237 písm. f/ O. s. p.

Vzhľadom na všetky vyššie uvedené skutočnosti, keďže v danom prípade dovolanie žalovaného proti rozhodnutiu odvolacieho súdu nie je podľa § 238 O. s. p. prípustné a vada uvedená v § 237 písm. f/ O. s. p. (ani žiadna iná procesná vada v zmysle citovaného ustanovenia) zistená nebola, Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd dovolací, dovolanie žalovaného podľa § 243b ods. 5 veta prvá O. s. p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O. s. p., ako neprípustné odmietol.

So zreteľom na odmietnutie dovolania, nezaoberal sa dovolací súd otázkou vecnej správnosti napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu.

O trovách dovolacieho konania dovolací súd rozhodol podľa § 243b ods. 5 veta prvá O. s. p. v spojení s § 224 ods. 1 O. s. p. a § 142 ods. 1 O. s. p.. Žalovaný bol v dovolacom konaní úspešný, a preto by mal právo na náhradu trov konania. Keďže mu však trovy konania nevznikli žiadne, dovolací súd mu náhradu trov dovolacieho konania nepriznal.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3:0.

Poučenie: Proti tomuto uzneseniu opravný prostriedok nie je prípustný.

V Bratislave, 27. novembra 2013

JUDr. Alena Priecelová, v. r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia: Mária Némethová